

Trektocht Rota Vicentina.

Door Rene Jacobs

In de zomer van 2012 werd in de Alentejo in Portugal een nieuwe wandelroute geopend: de 310 kilometer lange 'Rota Vicentina'. Deze kustroute loopt van zuid naar noord door een natuurpark. Onze voorzitter maakte samen met zijn kameraad Toon deze trektocht en bezorgde ons volgend verslag.

Na een vlotte heenreis vertrekken we vanaf Cabo de São Vicente. De eerste dag stappen we bijna 30 km, de 2de dag een hele marathon in prima wandelweer om in Aljezur te komen. Veel zon, wat wolken, geen regen. Door dit onstuimig begin heb ik al 2 kleine blaren. Slapen doen we in hostels (goed en goedkoop) en eens in een illegaal logies (met vrije gift) maar wel prima verzorging. Het parcours is echter helemaal niet vlak, maar constant op en af, zoiets als de hoge Ardennen.

Zaterdag 5/10: Na de zorg aan mijn geteisterde linkervoet met blaren aan de kleine teen en binnenkant voet, trekken we gepakt en gezakt op pad langs een steile helling, onder een staalblauwe hemel. Eens boven lopen we over een soort plateau en langs een irrigatiekanaal dat we urenlang volgen, in gezelschap van een grote loebas, die zelfs kan lezen, want bij elke afslag wijst hij de juiste richting. In Rogil spelen we hem kwijt, als we wat drinken bij een rondborstige Portugese schone. Na 18 km passeren we in Odeceixe een terras en een wat ouder koppel dat ons uitnodigt aan hun tafeltje. Een pint en een half uur later bieden ze zelfs aan om te overnachten in hun huis. Blijkt dat Egon (Oostenrijker, al 20 jaar in Portugal) en Tatiana (Sloveense, al 3 jaar bij hem) echte globetrotters zijn en ons met ongelooflijke verhalen vermaken. Het gratis bed, douche, wasgelegenheid, koffie en beleg bij het ontbijt, fruit voor onderweg en begeleiding de eerste kilometers waren die stop aan het terras meer dan waard.

Zondag 6/10: De hele dag lopen we op en af de talrijke heuvels en mijn voet begint tegen te werken, zeker als tegen de middag het verband lost en ik op bloot vlees verder moet. Dus ontsmetten met alcohol, nieuw verband erop, een 'Dafalgan' en na enkele krakemikkige uren begint het te vlotten. Ik kan zowaar Toon volgen, die zelf fris als een hoen en probleemloos over de

heuvels dartelt. Dat is pas genieten, want hij heeft al vaak op mij moeten wachten. Na 38 km stel ik voor om bij een boer onder de stroschuur te overnachten, maar de loslopende varkens stinken te veel. 500 m verder is het binggo. We vinden een verlaten jachthut, 10 meter boven de weg, met een groot afdak, een betonnen vloer en zelfs een afgedankte keuken. Blijkbaar dient het om de geschoten everzwijnen te villen, verdelen en eventueel te barbecuen, maar wij kunnen er lekker koken en slapen. Enkel de vallende eikel van een kurkeik op het platendak doet ons wakker schrikken.

Maandag 7/10: Al vroeg op (in de slaapzak van 20 u tot 7 u is lang genoeg) en na 1,30 u op pad (de zorg aan mijn geteisterde voet vraagt veel tijd). Na 3 km passeren we Odemira = Aan de Mira, een mooie rivier die we enkele km volgen, maar dan weer de heuvels opspurten. Dat geldt vooral voor Toon, die er vlot over wandelt, bij mij gaat het de eerste uren moeizamer maar eens alles op zijn plaats zit en is opgewarmd, loopt het wel los, alhoewel elke pas voelbaar blijft. Onderweg zien we heel veel kurkeiken of eucalyptusbossen (papiergrondstof). Het weer blijft elke dag even mooi: blauwe lucht en minimum 30 graden overdag. Om 15 u landen we na 28 km in Sao Luis: drinken er wat, slaan water en voorraad in en trekken verder want het marcheert nu goed en het is nog vroeg. 10 km verder zoeken we bivakplaats en vinden die aan een vervallen boerderij, ons "all stars hotel": binnenin eten we, buiten de muren slapen we in de tent, om geen last te hebben van de muggen of vallende pannen. Die "all stars" is letterlijk te nemen, want buiten Nieuw-Zeeland heb ik nergens meer sterren aan de hemel zien blinken.

Dinsdag 8/10: Net uit de tent worden we al begroet door een stel Portugese bosbouwers, die wat verder verwoed met kettingzagen tekeer gaan. Na de gebruikelijke moeilijke aanvangskilometers vlot het al beter dan gisteren en voor de middag zijn we al in Cercal de Alentejo, waar we voor 2 nachtjes een goedkoop hotelletje boeken; de balie-juffrouw spreekt enkel Portugees, maar gebarentaal is universeel en we hebben ook al enkele onmisbare woorden geleerd. We douchen uitgebreid, doen de was, eten, wonen een begrafenistoet

bij, bezoeken het kerkhof, doen het onvermijdelijke terrasje, lezen de Portugese krant (of doen alsof), en weten ondertussen waar en wanneer morgen de bus naar Santiago do Cacem vertrekt.

Woensdag 9/10: Het laatste stuk van deze Caminho Historico, van Cercal de Alentejo tot Santiago do Cacem doen we in omgekeerde richting. Het is 43 km lang en de laatste bus terug vertrekt om 18 u, en om vannacht in ons eigen hotelbed te slapen is dat de enige zekere oplossing.

Om 7u nemen we met een grote groep scholieren de bus die ons na 40 min. over eindeloos kronkelende wegen naar het Portugese Santiago brengt: op een heuvel, hoog boven de stad, staan de moederkerk en het kasteel haast symbolisch vlak naast elkaar: in de Middeleeuwen beheersten kerk en kasteelheer het hele leven van de inwoners. We eten ons dagelijks brood op de trappen van de kerk, bij de eerste zonnestrallen, die ons de rest van de dag meer teisteren dan ons lief is. Na 18 km, "hot en hilly", vallen we een cantinho binnen, kopen bier en cola en eten brood met schapenkaas: stinkend, maar wel lekker. Van een huis-aan-huis koelwagen kopen we heel zoete druiven en tomaten om het maal te vervolledigen. Dan de eenzame weg op voor de volgende 25 km: buiten de twee stops zien we slechts 1 boer met tractor, en 5 arbeiders die grote hopen kurk versnijden en sorteren per kwaliteit. Voor de rest kudden geiten en schapen, loslopende honden en varkens, Limousin runderen met koereigers en patrijzen. Ergens halfweg nog een noodzakelijke drankstop en doorheen de nu glooiende graanvelden bereiken we ruim voor de duisternis Carcel, waar we deze morgen vertrokken. De voeten van Toon zijn nog picobello, evenals zijn conditie, bij mij zijn ze maar middelmatig, maar het gaat tenminste. Als we onze wandelschoenen uitdoen, zijn we allebei even content.

Donderdag 10/10: Na 20 km zit de tocht van de bergen naar de zee erop en ik eet de gebakken visjes waar ik al een week van droom. Toon eet kieken en de maaltijd is zo overvloedig en de dienstster zo vriendelijk dat ze de overschot meegeeft als pick-nick. Voor ons ligt het eiland met resten van de Romeinse bezetting, aan de horizon ligt de kracht-

centrale, waar de Chinezen nu de baas zijn. De siesta op het strand wordt weggespoeld door opkomend tij, en we beginnen aan de "Fishermans trail": wandelen over het harde zand langs de waterlijn, dan weer door het mulle zand van de duinen. Het is zwoegen, maar een weldaad voor de voeten, want veerkrachtig en minder pijnlijk. Bij valavond vinden we een mooi plekje tussen enkele jonge pijnbomen, die fungeren als de stijlen van ons grote blote hemelbed: zeil op het zand, matras en slaapzak erop en midden de sterrenhemel ziet Manneke Maan dat het goed is.

Vrijdag 11/10: 's Nachts en met een volle blaas zie ik geen sterren meer en geregeld vallen dauwdruppels van de dennennaalden. Bij nevel staan we op, pakken de natte spullen in en lopen weer over de enkeldiepe zandpaadjes. De intrede van Villa Nova de Milfontes geeft een schrijnend voorbeeld van de financiële crisis: een groot bouwterrein met wegen en fundamenten wordt overwoekerd door onkruid en een heel huizenblok staat blijkbaar al jaren in de steigers. Toon "toont" zich solidair en heeft ook een behoorlijke blaas op zijn hiel. Bij het doorprikken komt de etter eruit.

Zaterdag 12/10: Zand en zee, en af en toe een manshoge begroeiing op de klippen. We hebben zelfs 10 mensen gezien, een absoluut record tot nu toe. De eerste 'Dafalgan'-loze dag ook, waarbij Toon op mij niet meer hoeft te wachten: is deze tocht masochisme, dwaasheid of karakter? Waarschijnlijk een mix van de drie, maar in elk geval de moeite meer dan waard. Terwijl ik mijn pootjes baad in de zee, ontmoet Toon een koppel uit Essen, dat met de mobilhome hun zoon-triatleet overal volgt op zijn wedstrijden. De avond wordt samen gevuld met eten, drank en een oergezellige babbel met Greet Jaspers en Luc De Jongh.

Zondag 13/10: Al na 2 kilometer zien we Greet en Luc terug, en voor de middag is het veelal zandploeteren. Na de noen wordt de weg saai. We zien wel veel verlaten ooievaarsnesten en weer de vissers, die met elkaar wedijveren voor de gevaarlijkste plekken op de kliffen, die soms loodrecht uit de oceaan oprijzen. De struiken bovenop het plateau met onder andere bloeiende heide geeft een boeiend kleurenpalet. Eén raadsel opgelost: al 10 dagen vragen we ons af welke plant de mix van lage bonen en klimop toch mag zijn, tot we een gerooid veld zien: het zijn de

rode zoete patatten. Vanop een terras beleven we bij valavond een geweldig vogelspektakel: van alle kanten strijken zwermen kleine vogels neer in 2 grote zeedennen voor een plekje op de horizontale zijtakken; tot de zon de wolken rood schildert is het er een gekwetter van jewelste, maar eens het duister wordt, valt het concert stil. Toch zijn er nog een paar deugnieten, die in een ander bedje wippen, tzt. op een andere tak. Wij vinden een slaapplek bij "unser Mutti", die in haar Duits ratelt als een machinegeweer.

Maandag 14/10: Voor de eerste keer moet Toon me laten gaan bergop. Vanop de hoge klif passeren we een nudistenstrand, maar de desillusie is nog groter dan de hoop: op dit vroege uur is er geen blote hond te zien, en nog minder een mooie naakte waternimf. We moeten helemaal rond het immense domein inclusief villa wandelen van de beroemdste Portugese zangeres, maar "Madame Fado" laat zich niet zien. We proeven wel van de frambozen uit de rechtover gelegen serres. Bovenop de rotsen pauzeren we even en genieten van het spel der golven, die zich schuimend te pletter storten op de kliffen of hun lading zand afzetten op de kleine maar idyllische strandjes ertussen.

's Middags houden we ons vochtgehalte op peil in een heel bekend krabrestaurant, en alras komt "mevrouw Belle Fleur" een babbel doen. Deze Leuvense woont hier en haalt zowaar drank, brood en inktvis voor ons. Na een uur is het afscheid even hartelijk als de begroeting, maar we moeten verder naar Odeceixe, het einde van onze 2de tocht, de Fisherman's Trail (120 Km). Egon geeft niet thuis en we zoeken onderdak bij een gepensioneerd koppel.

Dinsdag 15/10: Ontbijt met spaghetti en dan snel naar de junta de freguesia, de lokale overheidsdienst met gratis internet. Om 10 u. op de bus naar Lagos en we zien veel dorpen terug die we te voet zijn gepasseerd. Dan anderhalf uur treinen naar Faro langs tientallen plantages van citrusbomen, olijven en druiven. In deze centrumstad van de Algarve is gratis internet in de bib, maar ik doe mijn ding wel bij een welwillende eigenaar van de kledingzaak vlakbij ons hostel, waar we de 2 laatste nachten slapen. De zon is al 13 dagen van de partij. We gaan proberen ze mee in te pakken.

Woensdag 16/10: Laatste dag hier en onze eerste "vrije" dag: we slenteren langs de haven, bekijken in dit nog ka-

tholieke land de kathedraal, degusteren een visje, en genieten met volle teugen van die heerlijke zonnestralen, waar men hier zo gul mee is. We steken ze dan maar figuurlijk bij heel onze bazaar in de rugzak. Ondanks de kruisweg naar Santiago tijdens de eerste week, verlaten we morgen heel vroeg dit heerlijke land met een schat aan goeie herinneringen: de oceaan en de bergen, allebei even boeiend in hun verscheidenheid, en speeltuin voor respectievelijk surfers en deltavliegers.

- het schijnbaar dorre land, dat bij nader toezien en dankzij zon en irrigatie een overvloed aan vruchten oplevert.
- vangverse vis en sappig vlees, lekker en goedkoop.
- prima bier als sagres en super bock, plus excellente wijn, even goedkoop.
- overal ruines, maar evenzeer schitterend gerestaureerde verblijven.
- verblindend witte huizen met rood pannendak, ouderwetse tv-antennes en heel speciaal gebouwde schouwen, waarvan we ons afvragen waarvoor ze dienen, want het vriest hier niet.
- dorpjes, tegen een heuvel gekleefd en beheerd door een oude windmolen en/of een watertoren en een bestrating van kassetjes waarop ze in Frans-Vlaanderen jaloers zouden zijn.
- vriendelijke, hoffelijke mensen, die al stoppen als je het zebrapad nog maar nadert.
- de zon, die meestal schijnt en ons 14 dagen gezelschap hield.

Portugal: "obregado".

